

τῶ παρελθόντι, ἥτις κινῆται μόνον διὰ τὴν φέρη κτερίσματα καὶ ἄνθη εἰς τὸν ἀδελφόν της. Οὐδεὶς τὴν εἶδε ἄφ' ὅτου ἔλειψεν ἡ ὑπέροχος ἐκείνη μορφή. Ὁ οἶκος ὁ πολυθύρβος ἐγένετο μονή καὶ ἡ αἴθουσα, ἣν ἐπλημμύρουν πλήθη θαυμαστών, ἔχει τὸ μεγαλεῖον ἐγκαταλείμενου ναοῦ. Τὸ σῶμα τῆς γυναικὸς αὐτῆς—ἰσρείας τῆς ἀναμνήσεως—ὕφίσταται κατὰ τύπους. «Ὅ,τι ὑπάρχει ἀκμαῖον καὶ ἀκατάβλητον εἶνε τὸ Πνεῦμα, εἶνε ἡ Ψυχὴ, ἥτις εἶνε γεμάτη ἀπὸ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Μεγάλου νεκροῦ. Καὶ παραμένει ἡ Σοφία Τρικούπη, ἡ σεμνὴ αὐτὴ Χοιφόρος, μοναδικὸν παράδειγμα γυναικὸς, ἥτις ἀφιέρωθη μὲ τόσην δύναμιν καὶ ἀγάπην εἰς τὴν διακονίαν μιᾶς θρησκείας, ἥτις ἐν τῷ κοινωνικῷ κόσμῳ φέρει τὸ ὄνομα τῆς Ἀγάπης, ἀλλ' ἐν τῷ πνευματικῷ καλεῖται Ἀθανασία.

F. T. MARINETTI

Μεταξὺ τῶν ἀπὸ τῶν τελευταίων ἐτῶν ἀναφαινέντων ἐν τῷ εὐρωπαϊκῷ ποιητικῷ ὀρίζοντι ἀστέρων, συγκαταλέγεται καὶ ὁ νεαρὸς ἐκ Μιλάνου ποιητῆς κ. F. T. Marinetti, τοῦ ὁποῦ ἡ εἰκὼν ἐλήφθη εἰς ἡλικίαν 18 ἐτῶν, ἀκριβῶς τότε ὅτε ἤρchiσε νὰ προκαλῇ τὴν προσοχὴν τοῦ φιλολογικοῦ κόσμου διὰ τοῦ ἐκτάκτου ποιητικοῦ ταλάντου του.

Σήμερον ὁ νεαρὸς ποιητῆς εἶνε μόλις 26 ἐτῶν, ἀλλ' ἡ φιλολογικὴ αὐτοῦ δράσις προεκάλεσε μέγαν θόρυβον ἐν Εὐρώπῃ, καὶ ἰδίᾳ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ σατυρικοῦ δράματός του «Le Roi Bom-

bane» ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἡσχολήθησαν οἱ σπουδαιότεροι κριτικοὶ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου.

Ὁ «Βασιλεὺς Μπομπάνης» ἀνελύθη διὰ μακρῶν ἄρθρων παρὰ τῶν ἀκολουθουσῶν τὴν εὐρωπαϊκὴν φιλολογικὴν κίνησιν ἐφημερίδων, κατεδείχθη δὲ ἡ βαθυτάτη φιλοσοφικὴ καὶ σατυρική ἀξία τοῦ ἔργου, ἀναβιβάζουσα τὸν νεαρὸν τῆς Ἰταλίας ποιητὴν εἰς τὴν περιωπὴν ἐνὸς νέου Ραβλαί, ὅπως οἱ πλείστοι τῶν κριτικῶν ἀπεριφράστως ἀπεφάνθησαν.

Τὸ ἔργον τοῦτο σατυρίζει τὸν ἐπικρατοῦντα ὑλισμὸν, καὶ ἰδίᾳ τὸ μεταξὺ ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων ἀλληλοφάγωμα, τὸ ὁποῖον ὁ ποιητῆς, πάνυ δικαίως, θεωρεῖ αἰώνιον καὶ ἀτελεύτητον, συμβόλιζον ὅτι οἱ ἄρχοντες ἐξεμουνταῖ ἐξ αὐτοῦ τοῦ στομάχου τοῦ Λαοῦ, ὁσάκις δὲ κατατρῶγωνται πρὸς αὐτοῦ, δι' οἰονδήποτε λόγον, ταχέως ἐξεμουνταῖ ἐκ νέου καὶ ἐπανέρχονται εἰς τὸ φῶς. Εἶνε αὐτόχροημα φυσιολογικὴ ἀναγκαιότης τοῦ λαοῦ στομάχου, νὰ ἐξεμῇ ἄρχοντας. Καὶ εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην, τὴν ἀληθῶς πρωτότυπον, ὁ κ. Μαρινέττη ὀφείλει τὸν θρίαμβόν του, μολονότι τινὲς ἐκ τῶν κριτικῶν του, παρεξηγήσαντες τὸν ἀληθῆ τοῦ ἔργου σκοπὸν, ἔκρινον αὐτὸ ὡς σοσιαλιστικόν, ἐνῶ δὲν εἶνε ἄλλο εἰμὴ μία καθαρὰ κοινωνικὴ φυσιολογία, ἀκριβὴς καὶ εἰλικρινὴς ὡς ἡ ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν ἀνεκδοιάστως κηρύττει.

Ὁ κ. Μαρινέττη ἐνεφανίσθη τὸν πρῶτον διὰ μιᾶς ποιητικῆς συλλογῆς, ἡ «Κατάκτισις πῶν ἀστέρων», ἡ ὁποία ἐκρίθη ὡς ἀριστούργημα λυρισμοῦ. Ἀλλ' ἡ μεγάλη ἐκδόουσις ἦν παρέσχεον εἰς τὴν σύγχρονον ποιητικὴν κίνησιν, εἶνε ἡ τολμηρὰ ἀπόφασις τῆς ἐκδόσεως μιᾶς παγκοσμίου ποιητικῆς ἐπιθεωρήσεως: τῆς «Poesia», ἡ ὁποία εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμφανίσεώς της ἐγένετο δεκτὴ μετ' ἐξαιρετικοῦ ἐνθουσιασμοῦ παρὰ τῶν καλλιτέρων ποιητῶν. Καὶ οὕτω τὸ ὥρατον περιοδικόν, τὸ θαυμασίως τυπωμένον εἰς ἱαπωνικὴν χάρτην, κατέστη ὁ τόπος τῆς συγκεντρώσεως ὅλων τῶν ποιητῶν καὶ τῆς μεταξὺ τῶν γνωριμίας εἰς ὅλας τὰς γλώσσας, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὴν ἰταλικὴν καὶ γαλλικὴν, τὴν ὁποίαν ὁ ποιητῆς γνωρίζει ἐξ ἴσου πρὸς τὴν μητρικὴν του καλῶς.

Ἐκ τῶν ἐλλήνων ποιητῶν ὁ κ. Μαρινέττη κατόπιν τῆς ἀποστολῆς αὐτῷ τῆς «Ἀγέννητης» γαλλιστὶ ἐζήτησε παρὰ τοῦ κ. Πολ. Δημητρακοπούλου ἀνέκδοτον ποίημα, τὸ ὁποῖον καὶ τοῦ ἀπεστάλη, ἐδημοσιεύθη δὲ στιχοιργηθὲν γαλλιστὶ ὑπὸ τοῦ ἰδίου διευθυντοῦ, εἰς τὸ τελευταῖον τεῦχος τῆς «Poesia».

ΔΑΦΝΙΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ὁ μέγας Ἕλλην ζωγράφος Θεοτοκόπουλος εἶνε τοῦ συρμοῦ τώρα εἰς τὸ Παρίσι, ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς νέας εἰκόνας του, τὴν ὁποίαν ἡγόρασε τὸ Λοῦβρον ἀντὶ 25,000 φράγκων.

Μία παρισινὴ ἐφημερίς λέγει ὅτι ἐπιβάλλεται νὰ θανμάξῃ τις τὴν σπανίαν καὶ παράδοξον ἰδιοφυίαν τοῦ Δομένικο Θεοτοκοπούλου. Ὁ Φίλιππος Β', ὅστις δὲν «ἐσκάμπαζε» γρὺ ἀπὸ ζωγραφικὴν, προὔτιμα τὸν Ρω-

μύλον Κικινιάτον. Τὸ ἀριστούργημα τοῦ πραγματιστοῦ αὐτοῦ, τοῦ καταπληκτικοῦ αὐτοῦ γεωμετρίστου, τοῦ ὁποῦ τὰ πρόσωπα συσπῶνται εἰς τεχνουργίαν, ἐνθυμίζουσαν τὴν τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου, εἶνε ἡ «Ταφὴ τοῦ κόμητος Ὁργάζ» εἰς μίαν ἐκκλησίαν τοῦ Τολέδου.

Ἡ παρισινὴ «Φθινοπωρινὴ Ἐκθεσις», ἡ τιμᾶσα τοὺς ἀληθεῖς ἐπαναστάτας τῆς τέχνης, ἀπεφάσισε νὰ ὀργανώσῃ ἐκθεοὺς τῶν ἔργων τοῦ Θεοτοκοπούλου, τῶν

δοίων κάτοχοι εἶνε εἰς Παρισίους ὁ βουλευτὴς Δεγρή Κορσέν, ὁ Μάτις, Γολλιμάρ καὶ ἄλλοι. Ἄλλ' ὁ κυριώτερος συλλέκτης ἔργων τοῦ Θεοδοκοπούλου εἶνε ὁ ἔξοχος Ἰωαννὸς Ζωγράφος Ἰγνάτιος Ζουλοάγα.

Τὸ Lycéum Cluif ἐγκάτασε τὸ μέγαρόν του διὰ μιᾶς ἐκθέσεως ἐκτελῶς γυναικείας, διὰ μιᾶς ἐπαναθεσμῆς εἰς ἔργα ζωγραφισθέντα ὑπὸ γυναικῶν κατὰ τοὺς τρεῖς τελευταίους αἰῶνας. Χάρis εἰς τὴν κυρίαν Besnard ἐπραγματώθη μία τῶσον ἐπιτυχὴς ἰδέα. Ἡ καλαισθησία καὶ ἡ θαυμασὴ τῶν εἰκόνων τοποθέτησις ὀφείλομαι εἰς τὴν ἀκούραστον δραστηριότητά της. Τίποτε δὲν παρωράθη. Ὁ εἰς πᾶσι ἐνδιαφέρει διὰ τὴν ἱστορίαν ἁξίαν του, ἕτερος διὰ τὸν διδάσκαλόν, τὴν τέχνην τοῦ ὁποίου μιμνῆται, ἄλλος διὰ τὸ πᾶν τῶν ἔργων τοῦ τεχνίτου του καὶ πλείστοι, διότι, καταλέγονται μετὰ τῶν τελειότερων ἀριστουργημάτων. Δύο χαριτωμένα κρητιδογραφαὶ τῆς Rosaïda Carrier, μία γράφα τῆς κ. Sabille - Guillard, ὡραϊόταται εἰκόνες τῆς κ. Vigée - Lebrun ἐκ τῶν πολλῶν ἀγνώστων, ὡς ἡ προσωπογραφία τῆς δουκίσσης Polignac, — ἥτις ἐπὶ πολὺ εἶχεν ἐξαφανισθῇ καὶ μόνον μετὰ πάροδον ἐτῶν οἱ ἀπόγονοι τῆς δουκίσσης ἔλαβον ἡμέραν τινὰ ἐξ Ἀγγλίας δέμα· περιέχον τὴν εἰκόνα μετὰ τὴν ἀνώνυμον σημείωσιν: «Ἀπόδοσις», — τῆς δεσποινίδος Gérard γυνὴ μετ' ἐοθίτου κτερίνης, ἀριστοῦργημα τέχνης, τῆς Marie Capet, τῆς Constance Mayer, μικρογραφαὶ (miniatures) τῆς κυρίας de Mibel, μία προσωπογραφία, ἔργον τῆς δεσποινίδος Bouillard, μαθητρίας τοῦ Greuze, ὅλγα ἔργα τῆς δεσποινίδος Romany καὶ ἄλλα.

Ἡ νεώτερα σχολὴ ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ τῆς Eva Gonzalès καὶ Berthe Morizot, ὡς καὶ τῆς Kate de Greenaway.

Εἰς τὸ Cercle Artistique καὶ εἰς τὴν Société Nouvelle ἐξέστηκαν ὁ Blanche, ὁ Aman - Jean, ὁ de la Gandara, ὁ Lucien Simon, ὁ De Prinnet, θαλασσογραφίας δὲ ὁ Ulmann, προσέτι οἱ κ. κ. Besnard, Cottet, La Touche, Le Sidaner, Henri Martin, Ménard, ὁ Sargent καὶ ἄλλοι.

Τὴν 27 Μαρτίου ἤνοιξεν ἡ καλλιτεχνικὴ ἐν τῷ Ζαπτεῖν ἐκθεσίς τῆς Ἑλλ. Καλλιτεχνικῆς Ἑταιρείας. Μετέσχον πλείστοι καλλιτέχναι, ἐν οἷς οἱ κ. κ. Πάλλης, Τσιργιώτης, Ροῦλὸς, Μποκατσιάμπης, Γαλιανὰς, Θεοδόπουλος, Παρθένης, Μαθιόπουλος, Φλωρᾶ Λασκαρίδου, Ἀσπριώτου κλπ. Περί τῶν ἔργων τῆς Ἐκθέσεως θὰ δημοσιεύσωμεν ἐκτενὴ κρίσιν εἰς τὸ προσεχὲς τεύχος.

Ἐν Παρισίοις ἤνοιξαν κατὰ Μάρτιον αἱ Ἐκθέσεις τῶν ζωγράφων Seyssind, De Hanzén, Hillcamps, ὁδοτογραφῶν τοῦ Frantz Charley, τῆς Société Nouvelle de Peinture et de Sculpture ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Rodin, τοῦ Jaudin καὶ Vuillard. Κατὰ δὲ τὸν Ἀπρίλιον ὁ ἀνοίξουν τοῦ Gabriel, ἀγαλματῶν τοῦ Biocas, προσωπογραφῶν τοῦ Glehn, Waller Gay, Cadel, τῶν Pastelists καὶ τῶν «Amants de la nature».

Εἰς τὴν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Φουερτβαϊγκλερ κενωθείσαν θέσιν τοῦ καθηγητοῦ τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Μονάχου καὶ διευθυντοῦ τῆς γλυπτοθήκης ἐκλήθη ὁ καθηγητὴς τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν Βυρσοβούργῃ κ. Παῦλος Βάλτερος. Ὁ Βάλτερος εἶνε ἐκ τῶν διακεκριμένων ἀρχαιολόγων τῆς Γερμανίας, λίαν δὲ γνωστὸς ὡς διατελέσας ἐπὶ πολλὰ ἔτη γραμματεὺς τοῦ ἐν Ἀθήναις Γερμανικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου. Ἦν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Μονάχου ἔδρα τῆς Ἀρχαιολογίας εἶνε ἡ σπουδαιότατη ἐν Γερμανίᾳ, διότι αὐτὴν κατεῖχον καὶ ἐδίδεσαν ὁ Μπρόυν καὶ ὁ Φουερτβαϊγκλερ.

Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἀυτοκρατορικὴ Προεβεία ἐζήτησε παρὰ τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως τὴν ἄδειαν ἐνεργείας ἀρχαιολογικῶν ἐρευνῶν. Οἱ μέλλοντες νὰ ἐνεργήσωσι ταύτας εἶνε ὁ κ. Μονσίλ καθηγητὴς τῆς Ἀρχαιολογίας, ὅστις θὰ ἐρευνήσῃ ἐν Βαγδάτῃ καὶ Σουλᾷ ὁ κ. Πρέμιοτᾶν, ὅστις θὰ ἐρευνήσῃ ἐν τῷ νομῷ Προύσης καὶ ὁ κ. Ἰτζερ, ὅστις θὰ ἐρευνήσῃ ἐν Ἀδριακῇ πόλει.

Τὸν προσεχὴ Ἀύγουστον θέλει συγκροτηθῇ ἐν Κοπενάγῃ διεθνὲς συνέδριον τῶν Ἀνατολιστῶν. Ἡ Ἑλλ. Κυβέρνησις θὰ συμμετάσχῃ αὐτοῦ διὰ τῶν κ. κ. Καρολίδου καὶ Σ. Παπαγεωργίου καθηγητοῦ τῶν Θρησκειολογικῶν.

Διεθνὲς συνέδριον θετικισμοῦ συγκροτεῖται προσεχῶς ἐν Νεαπόλει τῆς Ἰταλίας, ἀρχόμενον τὴν 14/27 ἐπιόντος μηνὸς Ἀπριλίου.

Τοῦ συνεδρίου τούτου θέλουσι μετέσχει διάδοχοι ἐπιστήμονες καὶ συγγραφεῖς τῆς Εὐρώπης, ὧν πλείστοι διὰ βαθυτάτων ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν διανοίγουσι κατὰ τὰ τελευταῖα ἐτη νέους ὁρίζοντας εἰς πλείστους κλάδους τῶν τε πειραματικῶν καὶ τῶν ἀφηρημένων ἐπιστημῶν.

Ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ ἐπαρχιακοῦ Συμβουλίου τῆς Διέγης ἀσχολεῖται εἰς τὴν διοργάνωσιν διαγωνισμοῦ μεταξὺ τῶν Βέλγων καλλιτεχνῶν πρὸς ἀνέγερσιν μνημείου εἰς τὴν μνήμην τοῦ «Montefiore-Lepi». Πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου ἐκηφίσθησαν 40 χιλ. φρ. θὰ στηθῇ δὲ ἐναντι τῆς εἰσόδου τοῦ ἐπαρχιακοῦ Διοικητηρίου.

Ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ἐπλούτησε τὸ μουσεῖον τοῦ Λουξεμβούργου δι' ἐνὸς ἔργου τοῦ Alf. Delaunoy: «Ἀκτὺς Ἑλλῶν παριστῶντος τὸν ραὸν τοῦ Ἀγ. Πέτρου ἐν Λουβαίν».

Κατὰ Μάιον καὶ Ἰούνιον τοῦ 1908 εἰς τὸ ἐν Διέγῃ Ἀνάκτορον τῶν ἑσπερῶν γενήσεται ἐκθεσίς τῶν Διακοσμητικῶν καὶ τῶν Βιομηχανικῶν τεχνῶν.

Ὁ κ. Σῶχος ἐφιλοτέχνησε δύο νέας προτομάς. Τοῦ κ. Ἀλ. Κοκτοσταύλου καὶ τοῦ μακαρίτου Πεσμαζόγλου.

Ἡ σύζυγος τοῦ Λέοντος Τολστόφ θὰ δημοσιεύσῃ προσεχῶς βιβλίον περὶ τοῦ συζύγου της καὶ τῆς δράσεως αὐτοῦ ὡς συγγραφέως. Θὰ ἐκδοθῇ ταυτοχρόνως Ρωσιστί, Ἀγγλιστί, Γαλλιστί καὶ Ἰταλίστί.

Εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Μιχαῆλ Ἀγγέλλου Βουοναρόττι ἐν Ρώμῃ, θὰ ἐγερθῇ μνημεῖον εἰς τὸν Βέσδην. Ποσὸν διατίθεται 120,000 φρ. τὰ δὲ ἔργα θὰ κτίρῃ Ἐπιτροπὴ ἐξ ἐννέα γλυπτῶν, ὧν τρεῖς θὰ ὀρίσῃ ἡ ἐπιτροπὴ, τρεῖς ἡ σχολὴ τῶν Καλῶν Τεχνῶν καὶ τρεῖς οἱ καλλιτέχναι οἱ μὴ μετέχοντες τοῦ διαγωνισμοῦ.

Κατὰ τὴν ἐσχάτως γενομένην ἐπανάστασιν ἐν Ἀλγίᾳ τῶν Ἀντιλλῶν ἐναντίον τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας συνελήφθη καὶ ἐιςφυεκέσθη ὁ Αἰτιανὸς ποιητὴς Μασσιλὸν Κοϊκού, ἔργα τοῦ ὁποίου εἶνε τρία μυθιστορήματα: ἡ «Δευκὴ», ἡ «Μιγὰς» καὶ ἡ «Μαύρη», ἅτινα εἶνε μελέται τῆς γυναικείας ψυχῆς τῶν διαφόρων φυλῶν.

Πυρκαῖαι ἀπετέφρωσαν τὸ θέατρον Νιρούδου-Λαίβ, ἐν τῶν μεγαλειτέρων θεάτρων τῆς Ἀγγλικῆς μητροπόλεως, καὶ τὸ μέγα θέατρον τοῦ Μάινινγκεν τῆς Γερμανίας.

Καλλιτεχνικὴ ἐκθεσίς θ' ἀνοίξῃ τὸν προσεχὴ μῆνα ἐν Διέγῃ, εἰς ἣν θὰ συμμετάσχουν Γάλλοι καλλιτέχναι, εἰς Γερμανὸς, εἰς Δανὸς, εἰς Νορβηγὸς, εἰς Ἰσπανὸς, εἰς Ρώσους, εἰς Καναδὸς, ἀκόμη καὶ εἰς Σέρβους.

Ο ἀνδρὶς τοῦ Σαίξπηρ θὰ ἀνεγερθῇ εἰς τὸ Πάρκ—
Κρένεντ τοῦ Λονδίνου διὰ διαγωνισμοῦ ὑπὸ γλυπτῶν καὶ
ἀρχιτεκτόνων ἐν συνεργασίᾳ. Τὰ σχέδια πρέπει νὰ ὑπο-
βληθῶσι μέχρι τῆς 1ης Μαρτίου 1909, τὸ δὲ μνημεῖον
πρέπει νὰ εἶνε ἑτοιμὸν κατὰ τὸ 1916, ὅτε συμπληροῦνται
ἡ τριακοσιαετηρίς ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Σαίξπηρ. Τὸ
ἐπιαστὲς τοῦτο διάστημα δὲν κρίνεται ἐπαρκὲς ὑπὸ τῶν
ἀρχιτεκτόνων καὶ γλυπτῶν διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ μνη-
μείου. Ἐνεκα καλλιτεχνικῶν κωλυμάτων ἀνυπερβλήτων,
ἡ Ἐπιτροπὴ ἀτεφάσισε νὰ περιορίσῃ τὸν διαγωνισμὸν
μόνον μεταξὺ τῶν καλλιτεχνῶν, τῶν ὁμιλούντων τὴν
Ἀγγλικήν.

Ὡς ὀργανωθὴ παγκόσμιος ἔρανος μέχρι τοῦ ποσοῦ
τῶν 5.300.000 φρ., ἐξ ὧν τὸ ἥμισυ θὰ δαπανηθῇ διὰ
τὸ μνημεῖον καὶ τὸ ἑτερόν ἥμισυ θὰ μείνῃ ὡς κεφάλαιον
ὑπὸ τὴν διαχείρισιν διεθνoῦς ἐπιτροπῆς, σκοποῦσης τὴν
«προαγωγὴν τῶν Σαίξπηρεων συμφερόντων».

Τὸ Πολυτεχνεῖον προσέκηρξε διαγωνισμὸν ἐκ τῶν
τόκων τοῦ Ἀβερωφείου κληροδοτήματος πρὸς ἀποστο-
λὴν εἰς Εὐρώπην ἐπὶ μίαν τριετίαν ἐπὶ ὑποτροφίᾳ μη-
νιαίᾳ 300 φρ. ἐνδὲ διπλωματούχου τῆς Σχολῆς τῶν
μηχανικῶν πρὸς σπουδὴν τῆς ὑδραυλικῆς καὶ ἐνδὲ δι-
πλωματούχου τῆς ζωγραφικῆς πρὸς σπουδὴν τῆς ἀγιο-
γραφίας. Ὁ διαγωνισμὸς θὰ ἐνεργηθῇ τὴν 8ην Μαΐου.

Εἶχε προκηρυχθῇ καὶ ἕτερος διαγωνισμὸς ἐκ τοῦ
Μποζείου κληροδοτήματος μεταξὺ ἀποφοίτων τῆς Καλ-
λιτεχνικῆς σχολῆς, ἀλλὰ τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας
ἀνεκάλεσε τὴν προκήρυξιν.

Τὸν προσεχὲς μῆνα γενήσεται ἐν Ρώμῃ μέγα γυναι-
κεῖον συνέδριον, ὅπερ θ' ἀσχοληθῇ κυρίως εἰς τὸ ζή-
τημα τῆς πατρότητος τῶν τέκνων.

Τὸ νέον ἔργον τοῦ Δ' Ἀννούτζιο τοῦ «Ρόδον τῆς Κύ-
πρου» ἔχει ὑπόθεσιν καθαρῶς ἑλληνικὴν. Εἶνε ἱλαρο-
τραγωδία, ἥς ἡ ὑπόθεσις ἐξελίσσεται εἰς τὴν νῆσον τῆς
Ἀφροδίτης, τὴν Κύπρον, περὶ τὸν ΙΓ' αἰῶνα μ. Χ.
Ἡρώϊς εἶνε μία γυνὴ ἐλευθερῶν ἠθῶν γεννηθεῖσα ἀπὸ
μίας αἰχμάλωτον καὶ τινα ἀπόγονον τῶν Κομνηνῶν.

Ο κ. Σκιᾶς διωρίσθη ἑφορος τοῦ μουσείου τῆς
Ἀκροπόλεως ἀντὶ τοῦ ἀειμνήστου Φιλίου καὶ προσωρι-
νῶς τοῦ μουσείου τῆς Ἐλευσίνας καὶ ὁ κ. Σωτηριάδης
ἑφορος τῶν ἐν Ἀττικῇ καὶ Εὐβοίᾳ ἀρχαιοτήτων καὶ
προσωρινῶς τῶν ἐν Αἰτωλοακαρνανίᾳ.

Εἰς τὸ χωρίον Πυργετός τοῦ Τυρνάβου εὐρέθη ἐνέπι-
γραφος μαρμαρίνη πλάξ ἀναγομένη εἰς τὸ 400 π. Χ. ἔτος

Περὶ τοῦ ὑπερέχον Γάλλου τραγωδοῦ Μουννὲ Σουλλύ,
δοῦς ἐπισκέφθη τὰς Ἀθήνας, δημοσιεύεται εἰς τὸ
τεῦχος Μαρτίου τοῦ παρισικοῦ περιοδικοῦ «Je sais tout»
ἐκτενὲς ἄρθρον, ἐν ᾧ συγκρίνεται ἡ δύναμις τοῦ πρω-
τάνωτος τούτου τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου πρὸς τὴν τέχνην
τοῦ διασημοῦ Τάλμα. Μεταξὺ τῶν δύο μεγάλων καλ-
λιτεχνῶν μεσολαβεῖ μακρὸν χρονικὸν διάστημα, κατὰ τὸ
ὁποῖον οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ λαμπρύνῃ τὴν γαλλικὴν σκη-
νὴν ὅσον ὁ Τάλμας· ἀλλ' ἦλθε τέλος ὁ Μουννὲ Σουλλύ,
δοῦς ἀπετέλεσε τὴν δόξαν αὐτῆς. «Μετὰ τὸν Τάλμα, λέ-
γει ὁ ἀρθρογράφος, ἡ σκηνὴ τῆς «Comédie Française»
ἔμεινεν ἄντη μεγάλων τραγῶδων. Αἱ ἰδέαι μετεσφάφη-
σαν. Οἱ ἠθοποιοὶ ἠρέσκοντο κατὰ προτίμησιν εἰς τὸ
δρᾶμα καὶ τὸ κοινὸν ἐπίσης. Ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀφοσιωθῆ-
ναι ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν τραγωδίαν δέον νὰ κατέχῃ, πρὸ
πάντων εἰς τὴν ἐποχὴν μας, καλλιτεχνικὴν συνείδησιν πολὺ
ἀνεπτυγμένην. Καὶ πρέπει νὰ ᾤθασώμεν εἰς τὸν Μουννὲ
Σουλλύ διὰ γὰρ ἑὼρων ἠθοποιὸν ἴσον πρὸς τὸν Τάλμα καὶ
μάλιστα ἴσως ὑπέρτερον αὐτοῦ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει εἶνε
καὶ θὰ εἶνε ἀρχηγὸς καὶ ἰδρυτὴς σχολῆς. Δι' αὐτοῦ τὸ

κλασσικὸν καθίσταται νέον. Ἐνστερνίζεται δὴν τὴν
ρομαντικὴν ὁρμὴν, συνηρωμένην μὲ τὸ ἀρχαῖον κάλλος.
Οὐδεὶς καλλίτερον αὐτοῦ φέρει τὸν ρωμαϊκὸν ἐπενδυτὴν
καὶ τὴν ρομφαίαν. Ἡδυνήθη νὰ ἐπιβάλῃ τὴν πραγμα-
τικότητα ἐπὶ τῆς σκηνῆς δημιουργοὺν ἕνα Οἰδίποδα ἀλη-
σμόνητον. Οὗτο ἡ τραγωδία μόνον δι' αὐτοῦ καὶ τοῦ
Τάλμα εἶδε τὰς εὐτυχεστέρας ὥρας τῆς. Καὶ οἱ καλλι-
τέχται τοῦ μέλλοντος μόνον πρὸς τοὺς δύο τούτους διδα-
σκαλοὺς δέον ν' ἀποβλέψουν διὰ νὰ λάβουν διδάγματα.

Ἐν συνεδρίᾳ τοῦ Ρωσσικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστι-
τούτου Κωνσταντίας δ. κ. «Ἐμπέροσκι ὁμίλει» περὶ τῆς
ἐθιμοτυπίας τῶν Βυζαντινῶν ἀπὸ τοῦ τετάρτου μέχρι
τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος. Κατὰ τὸν ἕκτον αἰῶνα ἡ
ἀνατολικὴ ἐπίδρασις ἐνισχύεται, ἰδίως ἀπὸ τῆς ἐπικoi-
νωσίας μετὰ τῆς Πελοπίου. Ἀλλ' ἡ ἐθιμοτυπία ἀνεπτύ-
χθη τὰ μέγιστα κατὰ τὸν δέκατον αἰῶνα.

Εἶτα ὁ γραμματεὺς κ. Ποντοσόγκο ἀνέγνωσε τὸν ἀπο-
λογισμὸν τοῦ Ἰνστιτούτου. Κατὰ τὸ λήξαν ἔτος ἐδημο-
σίευσε τοῦτο τρία τεύχη μετὰ τριῶν λευκωμάτων. Τὸ
πρῶτον περιέχει τὰ τῶν ἀνασκαφῶν ἐν Ἀμόμπα Πίλ-
σκα, τὸ δεύτερον τὸ ἱστορικὸν τῆς Μονῆς τῆς χώρας
τῶν Ζώντων καὶ τὸ τρίτον τὸν κώδικα. Τὸ Ἰνστιτού-
τον ἐδημοσίευσε προσέτι πληθὺν ἐγγράφων σπουδαίων
ὑπὸ ἀρχαιολογικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ἐποψιν, κατηρτί-
σθη δὲ καὶ κατάλογος τῶν φωτογραφιῶν ὡς συνέλεξε
κατὰ τὴν δεκατριετὴ ὑπαρξίν του τὸ ἴδρυμα. Ἡ συλλογὴ
αὕτη περιλαμβάνει πλείονας τῶν δισχίλων, ὧν τινες
ἀναπαριστῶσαι χειρόγραφα καὶ μνημεῖα εἶνε ἐπὶ ἀνέκ-
δοτοι.

Ἡ Πύλος ἡ ὁμηρικὴ, ἡ πόλις τοῦ συνετοῦ Νέστορος,
ἦτο τὸ θέμα δύο διαλέξεων, γενομένων εἰς τὴν Γερμα-
νικὴν Σχολήν.

Ο κ. Δαίρπφελδ ταξειδεύων μετ' ἄλλων Γερμανῶν
ἀρχαιολόγων ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας πρὸς νότον πρὸς ἐξέ-
τασιν τοῦ τεύχους τοῦ Σαμικοῦ καὶ τοῦ παλαιοκάστρου
τῆς Καλυδῶνος ἐν Τριφυλίᾳ, ὅπου ὑπόπτισεν ὅτι θὰ
ὑπῆρχεν ἡ Πύλος τοῦ Ὀμήρου, ἐπιληροφορήθη ὅτι ἐκεῖ
ποῦ πλησίον παρὰ τὸ χωρίον Κακόβατον οἱ χωρικοὶ
ἐξάγουσι λίθους πρὸς οἰκοδομίαν. Πλησιάσαντες εἰς τὸ
λατομεῖον παρατήρησαν μυκηναϊκὸν μέγα θολωτὸν τά-
φον σκαλευόμενον ὑπὸ τῶν χωρικῶν. Ἐξετέλεσαν ἀγα-
σκαφάς, αἵτινες ἐβεβαίωσαν, ὅτι ὑπῆρχον τάφοι θολω-
τοί, ἀνήκοντες εἰς τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν τῆς πό-
λεως, ὑπεράνω δὲ ἐπὶ τῆς κορυφῆς λείψανα τοῦ ἀνα-
κτόρου καὶ περίεξ τεῖχος.

Τὸ εὗρημα ἦτο σπουδαῖον, ἐπειδὴ πράγματι ἡ βε-
βαιουμένη παρὰ τὸν Κακόβατον μυκηναϊκὴ πόλις πρέπει
νὰ εἶνε ἡ Πύλος τοῦ Ὀμήρου. Διὰ μακρῶν ὁ κ.
Δαίρπφελδ κατέδειξεν ὅτι ἡ Πύλος τοῦ Νέστορος δὲν
εἶνε ἡ μεσσηνιακὴ καὶ μέχρις ἡμῶν ὀνομαζομένη Πύ-
λος. Ὁ Νέστωρ διηγείται, ὅτι νικήσας τοὺς Ἐπειοὺς
ποτε ἀπῆγαγεν ὡς λάφυρα πολλὰ κτήνη τῶν ἐχθρῶν
αὐθημερὸν εἰς τὴν πατρίδα του. Οἱ Ἐπιοὶ κατοικοῦν
τὴν «Ἥλιδα, ἀλλ' ἐκεῖθεν μέχρι τῆς μεσσηνιακῆς Πύ-
λου ὁ δρόμος εἶνε μακρότερος τῶν δύο ἡμερῶν. Διὰ
τούτους καὶ ἄλλους λόγους ἦδη ὁ Στράβων ἐτοποθετεῖ
τὴν Πύλον τοῦ Ὀμήρου εἰς τὴν Τριφυλίαν. Τὸν γεω-
γράφον δὲ ἀκολουθῶν ὁ κ. Δαίρπφελδ φρονεῖ, ὅτι ἐπὶ
Ὀμήρου μὲν καὶ παλαιότερον ἡ Πύλος ἦτο εἰς τὴν
Τριφυλίαν, ὅταν δὲ ἐπῆλθεν ἡ καθόδος τῶν Δωριέων
καὶ ἡ σχετικὴ ἀναστάσις, οἱ κατοικοῦντες τὴν Πύ-
λον ἐκτίσαν τὴν πόλιν τῶν κάτω εἰς τὴν Μεσσηνίαν,
ὅπου καὶ ἔμεινε τὸ ὄνομα τῆς μέχρι σήμερον. Εἰς τὴν
Τριφυλίαν καὶ παρὰ τὴν θάλασσαν ἔπρεπε νὰ ὑπῆρχεν
ἡ ἀμυδάς πόλις τοῦ Νέστορος, ἡ ἡ μ α θ ο ε σ α
Πύλος. Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖ, παρὰ τὸν Κακόβατον ἐφανε-
ρώθη σπουδαία μυκηναϊκὴ πόλις, ἥρα ἐκεῖ ἦτο ἡ Πύλος.

Ἐνδιαφέρον εὗρημα εἶναι τὰ εὐρεθέντα ἐντὸς ὁμα-

τιον τινός του ανακτόρου σύκα, εντός πύλων. Ἀρα οὕτω ἡ σπηλὴ ἐκαλλιεργεῖτο κατὰ τὸ 1500 π. Χ. εἰς τὴν Ἑλλάδα. Μετὰ τὸν κ. Δαίρπφελδ, ὁμίλησεν ὁ κ. Μύλλερ περὶ τῶν εὐρεθέντων μυκηναϊκῶν ἀγγείων, κοσμημάτων, ὅπλων κ.λ.π. κατὰ τὰς εἰρημένας ἀνασκαφάς.

Ἡ ἐν Μονάχῳ Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν ἀπένευ-
μεν ἐκ τῶν προσόδων τοῦ κληροδοτήματος τοῦ Θερεϊα-
νοῦ 800 μάρκα εἰς τὸν Δρα Δουδοβίκον Χαην διὰ τὸ
βιβλίον αὐτοῦ «*Rom and Romanismus im Griechischen Osten*». 1500 μάρκα εἰς τὸν καθηγητὴν Κρουμ-
βάχερ διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ δεκάτου ἐβδόμου τόμου τοῦ
Βυζαντινοῦ περιοδικοῦ 1000 μάρκα διὰ τὴν ἐπεξεργα-
σίαν τοῦ ὑπὸ τοῦ Κρουμβάχερ διευθυνομένου «*Corpus
des mittelgriechischen Urkundens*». 1000 μάρκα εἰς
τὸν ἐν Μονάχῳ καθηγητὴν Κάρολον Ράιχολδ διὰ τὴν
ἐξ ἑλληνικῶν ἀγγείων ἀντιγραφήν εἰκόνων πρὸς συμπλή-
ρωσιν τῆς ὑπὸ τοῦ Φουρτβαϊγγλερ ἑλληνικῆς ἀγγειογρα-
φίας 1000 μάρκα εἰς τὸν ἐν Μονάχῳ Δρα Βούρτιον
πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν ὑπὸ τοῦ Φουρτβαϊγγλερ ἐν
Αἰγίνῃ ἀρξαμένων ἀνασκαφῶν 1500 μάρκα εἰς τὸν
Σωφρόνιον Ἐδοστρατιάδην, διάκονον τοῦ ἐν Βιέννῃ ὀρθο-
δόξου ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, πρὸς ἔκδοσιν τοῦ
δευτέρου τόμου τῶν θεολογικῶν ἐπιστολῶν τοῦ Μι-
χαὴλ Γλυκᾶ.

Ὁ κ. Σωτηριάδης ὁμίλησεν εἰς τὸν «Παρθενόν»
περὶ τῶν Βυζαντινῶν Ἐκκλησιῶν ἀπὸ Κωνσταντινίου
μέχρις Ἰουστινιανοῦ.

Ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Καρδοῦτσι, ἥν ἀγοράσασα ἡ
βασιλομήτωρ τῆς Ἰταλίας Μαργαρίτα ἐχάρισεν εἰς τὴν
Βολωνίαν, εὐρέθησαν 60 φάκελλοι χειρογράφων ἐκδε-
δομένων καὶ ἀνεκδότων ποιημάτων, ἐν οἷς καὶ μετα-
φράσεις τινὲς τοῦ Ὀβιδίου, θεωρουμένης ὡς ἀριστουρ-
γήματα.

Ἐν Γερμανίᾳ ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 94 ἐτῶν ὁ διάση-
μος καθηγητὴς τῆς Φιλοσοφίας Ἐδουάρδος Τσέλλερ.
Συνέγραψε πλείστα συγγράμματα, ἐν οἷς τὴν «Φιλοσο-
φίαν τῶν Ἑλλήνων», τὴν «ἱστορίαν τῆς Χριστιανικῆς
Ἐκκλησίας», «σπουδὰς ἐπὶ τῶν ἔργων τοῦ Πλάτωνος»,
ἱστορίαν τῆς Ἑλλ. φιλοσοφίας, ἱστορίαν τῆς Γερμανι-
κῆς φιλοσοφίας ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Λεϊβνιτίου κ.λ.π.
Ὁ Τσέλλερ ἐβρασίθη ἐπὶ τοῦ συστήματος τοῦ Ἐγγέλου,
δημιούργησε δὲ τὴν Ἑλλ. φιλοσοφίαν διὰ τῆς ἐπιμε-
λοῦς συναρμογῆς τῶν πηγῶν καὶ τῆς κριτικῆς ἐρεῦνης.

Ἡ Σορβόνη τῶν Παρισίων ἔσχε κληροδοτήμα 4
ἐκατομμυρίων φράγκων, οἱ τῶκοι τῶν ὁποίων θὰ χρη-
σιμεύωσιν ὡς ἐτήσια ἐπιχορήγησις 5 χιλ. φράγκων
εἰς νέους ἐπιστήμονας, ἵνα ἐπιδοθῶσιν εἰς ἐρεῦνας τιμώ-
σας τὴν ἐπιστήμην ἐπ' ἀγαθῇ τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἐταιρίᾳ Ἀθηνῶν ὁ ἔφορος κ.
Στάης ὁμίλησε περὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ γενομένων ἐν τῇ
Σουνίῳ ἀνασκαφῶν, δι' ὧν κατέδειξεν ὅτι ὁ νομιζόμε-
νος ναὸς τῆς Σουνιάδος Ἀθηνᾶς ἦτο τοῦ Ποσειδῶνος,
ἰδρυθεὶς καθ' ὃν χρόνον ἰδρύθη καὶ ὁ Παρθενών. Ὁ
κ. Στάης ἀνέσκαψε καὶ ἔτερον ναὸν μικρότερον ὅστις
ἀναμφιβόλως εἶνε ὁ τῆς Ἀθηνᾶς. Τὰ εὐρεθέντα δὲ δύο
κολοσσαῖα μαρμάρεινα ἀγάλματα, παριστῶσιν, ὡς ἠθέλησε
να ἀποδείξῃ, τὸν Ποσειδῶνα.

Ὁ κ. Ρωμαῖος ὁμίλησε περὶ τῶν ἐν Τεγείᾳ ἐρευνῶν.

Ἐργάζεται σκάπτοντες ἐν τῇ προαυλῇ τῶν ἐργοστα-
σίων Ἀερίδωτος, ἀνεῦρον δύο ἀρχαῖα ἀνάγλυφα. Τὸ
μὲν, παριστᾷ γυναικα καθήμενην, πρὸς ἣν θεοπαίαις
προσφέρει πυξίδα, ἐνῶ ὀπισθεν τῆς καθήμενης ἐτέρα γυνή

ἵσταται ἔχουσα τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου τῆς
ἑώρας. Τὸ δέ, παριστᾷ δύο ἄνδρας μετὰ γυναικὸς εἰς
στάσιν δεξιόσσεως.

Ὁ ζωγράφος κ. Ροῦλός, ὅστις διαμένει ἐν Ἀγγλίᾳ,
ἐξελέγη ἐταῖρος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Τεχνῶν τῆς Λι-
βερπούλ, τῆς ὁποίας προεδρεύει ὁ Hall Neale καὶ μέλη
εἶναι οἱ μεγαλειότεροι καλλιτέχναι τῆς Ἀγγλίας.

Ἀπέθανεν ὁ ἐπιφανὴς φιλόλογος καὶ ἐρμηνευτὴς ἐπι-
γραφῶν Κίργωφ, ὅστις ἐξέδωκε τὰς πρὸς Εὐκλείδου
ἀπτικὰς ἐπιγραφάς. Ἐπίσης ἀπέθανεν ὁ ἀξιωματικὸς
Φὼν Μαρρέ, ὅστις εἰργάσθη ἐν Λευκάδι πρὸς κατάρτι-
σιν ἀρχαιολογικῶν τοπογραφικῶν σχεδίων, ὡς βοηθὸς
τοῦ κ. Δαίρπφελδ.

Ὁ ἐν Ἀθήναις ἀποθανὼν Σπυρίδων Μπαλτατζῆς, ἐξ
Ἡπειρῶν, ἀφῆκεν δόλοκληρον τὴν ἐξ 700,000 δραχμῶν
περιουσίαν του εἰς τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον.

Ἐν τῇ Ὠδείῳ Ἀθηνῶν ἐδόθη θανμασία ᾠδικῇ
συναυλίᾳ Μόζαρτ. Διὰ πρώτην φορὰν τὸ Ὠδεῖον εὐρέθη
πάνοπλον. Παρέταξε μονοικὴν δύναμιν 147 ἐκτελεστῶν,
ὀρχήστρας καὶ ᾠδικοῦ χοροῦ. Ἡ ὀρχήστρα διευθυνο-
μένη, μετὰ τὴν ἐξ Ἀθηνῶν πρόωρον ἀναχώρησιν τοῦ
Ρέτιτς, ὑπὸ τοῦ κ. Sicerdote, ἔπαιξε τὴν εἰσαγωγὴν
τοῦ Don Zuan, καὶ τὴν εἰς sol ἔλασον συμφωνίαν,
ἥς τὸ Menuetto ἀπεδόθη μὲ πολλὴν δυνατόν χροματισμόν.
Ὁ χορὸς ἔψαλλε κατανυκτικώτατα λατινιστὶ τὸ Ave
verum corpus καὶ ἀπὸ τὸ Requiem τὸ Dies irae, μὲ
μονωδούς τὰς δεσποινίδας Πλέσκα, Πετροπούλου καὶ
τοὺς κ. κ. Καμπίση καὶ Βόλτην. Ὁ χορὸς, πρώτην
φορὰν ἐμφανισθεὶς τόσον ἄριστος ἐνεποίησεν ἀρίστην ἐν-
τύπωσιν, ψάλλας ἁρμονικώτατα καὶ ἀπταιστώς.

Ἀπέθανεν ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας ὁ Κωνστ. Μα-
κρῆς, τελειόφοιτος Βυζαντινῶν σπουδῶν ἐν Βρυξέλλαις
καὶ Παρισίοις, δημοσιεύσας πλείστας ἐντυπώσεις ἐκ
περιοδειῶν καὶ μελέτας.

Ἐν τῇ Ἀμερικανικῇ Ἀρχαιολογικῇ Σχολῇ ὁμίλησεν
ὁ ἐταῖρος Smith περὶ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἐπιγραφῶν τοῦ
ἔτους 146 π. Χ., ἐν αἷς πέντε μὲν ἐπιγραφαὶ τοῦ Γ'
αἰῶνος φέρουσιν τὸ Κορινθιακὸν ἀλφάβητον, ἄλλη δὲ
φέρουσα τὸ ὄνομα ἀγνώστου μέχρι τοῦδε γλύπτου, τοῦ
Ἀρίστακτος. Ἐἵτα ἡ δεσποινὶς Gardiner ἐποίησατο
σπουδαιότατην ἀνακοίνωσιν περὶ τοῦ ἐν Ἀελφοῖς ἀναθή-
ματος τοῦ δυνάστου τῶν Φαρσάλων Λαόχου, ἀντιπρο-
νοῦσα πρὸς τὸν Ὁμῶλ ὡς πρὸς τὴν ἀναπαράστασιν τοῦ
συμπλέγματος τοῦ ἀναθήματος, ὡς ἀποτελουμένου ἐξ
7 ἀγαλμάτων. Ἐν τέλει δὲ ὁ καθηγητὴς κ. Clapp
ἐπραγματεύθη περὶ τοῦ κοσμητικῶ ἐπιθέτου, ὅπερ ὁ
Πίνδαρος ἀποδίδει εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀποκαλῶν αὐτὰς
«λιπαρὰς Ἀθήνας», ἰσχυρισθεὶς ὅτι ἡ λέξις «λιπαρὸς»
δὲν δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ οὔτε «πλούσιος», οὔτε «ἀγόνι-
μος», ἐπὶθετα ἡμιστὰ ἁρμοζοντα εἰς τὸ περὶ ὧδες ἑδα-
φος τῶν Ἀθηνῶν, οὔτε «ἐλαιοβριθῆς», ἀλλὰ «πληρεὶς
φωτός».

Ἐν τῇ Γαλλικῇ ἀρχαιολογικῇ σχολῇ ὁ κ. Ἀνδρεάδης
ἔκαμεν ἐνδιαφέρουσαν ἀνακοίνωσιν περὶ τῶν οἰκονομι-
κῶν τῆς Βυζαντινῆς Αυτοκρατορίας. Ἀνέπτυξε τὰ κατὰ
τὸ δημόσιον οἶκον μίκρον σύστημα τοῦ Βυζαντινοῦ καὶ
ἔδωκε περιέργους πληροφορίες περὶ τῆς οἰκονομικῆς
ἀκμῆς καὶ παρακμῆς τῆς Αυτοκρατορίας. Ἐἵτα ὁμίλη-
σεν ὁ κ. Ὀλλῶ περὶ τῶν ἀξιωματίων καὶ τίτλων εἰς δια-
φόρους ἀρχαίους αὐλὰς καὶ τῆς ὁμοιότητος αὐτῶν πρὸς
τὰς τῶν σημερινῶν χρόνων.

Ἐν τῇ Αὐστριακῇ Ἀρχ. Σχολῇ ὁ κ. Δαίρπφελδ ὁ-
μίλησε περὶ τοῦ ναοῦ τῆς Ἥρας ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ ὁ κ.
Ἐμπερδὲν περὶ παλινῶν γλυπτῶν τῆς Ἀκροπόλεως.